

Amunt, amunt.

Un relat de: [Persona](#)

Com un arbre nu que soc,
el meu cos se m'enlluerna.

Per sobre un tronc que veig
comú, i mil branques
fugisseres.

Dona'm la ma si vols, o millor
si vols, pren la meva.

En La distància es fan grans els mals.

Que no són tant fàcils, de a la vora..

El pitjor mal és el millor, doncs els extrems,
es toquen.

No és que avui xerrin mes els ocells
és que avui els escoltes.

No és que hi sigui quan te la mires,
la vida, hi és sempre.

La bellesa de la flor que mai ningú no veiera,
no fou menys, si no que mes, de la que mai
ningú olorat hi haguera . No nasqué encara
el pintor, capaç de tanta bellesa!.

La bellesa, tant sols orna la nostra consciència.

Un sentiment que talla la raó, amb el bisturí
de la ciència.

L'anàlisi destrueix l'objecte que dissectiona.

Mira a munt del tronc, Olor, sent, estima
i beu de gust ara, la copa.